

תערוכת ציורים שמדברת בעד עצמה

יומן העמותה

זאבית דרומי

היומן נכתב כשברקע הטלוויזיה משדרת את שחרורן של אמילי, דורון ורומי משבי החמאס.

יומן שנכתב עם תזכורת שיש סיבה למה שאנחנו עוברים, שיש בשביל מה להלחם ועל מה אסור לוותר.

הפסקת האש מאפשרת לנו לאמוד את הנזקים בבית ותיקי הגליל, להתארגן לקראת שיפוץ נרחב ולדמיין את החזרת הפעילות. לשמחתנו, הבית לא נפגע ישירות למעט כמה חלונות סדוקים. כמובן שהעזובה וההזנחה ניכרים בכל פינה.

אני תקווה שבחודש הקרוב נשלים את כל ההכנות ונוכל לצאת לדרך עם התוכניות, כדי לחזור לפעילות מלאה במהלך חודשי הקיץ. השיפוץ יתרכז בקומת הכניסה ובחדר הכושר. חלק מהחללים יעוצבו מהחדש וחלק יעברו "רק" מתיחת פנים.

שיפוצים נוספים שכבר ניתן ממש לראות, אלו השיפוצים בלוגו העמותה. שדרוג הבלוגו הוא חלק ממהלך כולל של הנגשת אתר האינטרנט של העמותה. בתחילת ינואר השקנו את הבלוגו החדש והרענן שלנו ואנחנו ממש מתרגשים ממנו. בחרנו לייצג את הקרקע אליה אנו מחוברים והנוף הנשקף אלינו מהמרפסת של בית ותיקי הגליל. כל מי שכבר נחשף אליו – אהב. מקווים שגם אתם. מקווים שבקרוב ממש נשיק את האתר החדש ובו תוכלו לקבל מידע רב, להירשם לפעילויות ועוד.

הבלוג הישן

הבלוג החדש

(המשך...)

במהלך נובמבר-דצמבר זכינו לשתף פעולה עם מחלקת תרבות של המועצה. שיתוף פעולה שהוליד שני מפגשים מלאים בתוכן ונערך במדרשת חיספין. בכל מפגש נפגשנו עם סופרים וזמרים שהכניסו אותנו אל עולמם. בנוסף, זכינו להחשף לתוכנית האסטרטגית של המועצה לשנים הקרובות ולמיזם אינסטגרם שמאיר את חוויות אנשי הצפון דרך איורים יפים.

מפגשים נוספים, אינטימיים יותר, התקיימו בחלק מהקיבוצים ובמלונות בסוכב כנרת.

בבוקר חברותא של ינואר חגגנו את החזרה לאזור במפגש שהתקיים במרכז המבקרים של האגמון. המפגש הוקדש לבחירות הקרבות לראשות המועצה. בפאנל. שהנחה גיא ורון. לקחו חלק כל ארבעת המתמודדים – למדנו להכיר ולהתרשם. בהצלחה לכל אחד מהם ובעיקר לנו, תושבי האזור. קינחנו במופע "הישראלי הנווד" שפרט על נימי הנפש הכמהה לשלום.

וחוץ מזה, שגרה ברוכה. מידי שבוע יוצא טיול לפי עניין ודרגות קושי משתנות, פורומים שונים נפגשים על פי התכנון והפעילות השבועית במרכז קלור ובראש פינה מתקיימות בסדרן ואנו נערכים לשיבה הביתה. כחלק מההתארגנות נוסף חוגים ופעילויות, יצאו הסעות מקיבוצי ההר ובכל ימי השבוע נפגש במרכז קלור.

אן רקובר

קיבוץ שנir

6.29 של בוקר שבת. שבעה באוקטובר 2023. מועד ושעה שלנצח יישארו איתנו. המדינה עצרה נשימתה ומאז, נשימותיה קצרות, מחכות לרגע שתוכל לשאוף אוויר מלוא ריאותיה. החלה המתקפה הקשה והאכזרית ביותר בתולדות המדינה שלנו, שרצון אזרחיה הוא לשבת בבטחה בבתיהם, לקום בבוקר, ללכת לעבודה, לשוב הבייתה בשלום ולגדל את ילדיהם אל עולם שפוי.

הכל התערער ביום הנורא ההוא. עולמן של אלפי משפחות נחרב עליהן – אלו שהצטרפו למעגל השכול ואלו שיקיריהן נחטפו למנהרות החמאס וטרם חזרו. המדינה שינתה את פניה.

בשעת כתיבת מילים אלו, שבו הבייתה שלוש הבנות הראשונות – רומי, אמילי ודורון -, השלוש הראשונות מתוך 98 החטופות והחטופים שידוע שנמצאים בשבי החמאס. מכאן ואילך, מדי כמה ימים, אמורים להשתחרר חטופות וחטופים נוספים אך הלב אינו שקט.

כולנו יודעים עם מי יש לנו עסק, כולנו יודעים מה שווה מילה שלהם, רוצחים אכזרים שקמו לנו להורסנו.

בלב תקווה ותפילה למען שובם במהרה, מי לחיק משפחתו ומי לחיק אמא אדמה ושנשוב לנשום מחדש.

גילוי נאות: שנה ורבע שוותיקי מלכיה, מנרה ודפנה (ועמנו בודדים מקריית-שמונה, אחת מיראון ואחת מבית הלל) חיים בצוותא במלון נוף כנרת בטבריה וחולקים אותו סדר יום, אותן ארוחות, אותן שיחות, אותה שמש ואותם פרלמנטים.

אך טבעי הוא שהתפתחו יחסי חברות ויחסי קירבה בין הקהילות השונות ואך טבעי הוא שלמנרה יינתן מקום מיוחד. דנ'ה, מוותיקי מנרה, משתף אותנו בדיונים הממושכים שבקביעת שם המקום עד שהתמקם, לתמיד, בפי כל – מנרה.

(המשך...)

גילוי נאות נוסף: "זה בטבע שלו", היא כתבה המוקדשת לעזרא יסעור ממלכיה בסיום תקופה ארוכת שנים של עבודה באגמון החולה. עזרא הוא שכני ממול וככזה, אני מלווה אותו לא רק בעבודתו הציבורית כי אם גם בפרטית, זה שמרגע שפקח את עיניו הוא מחזיק כלי עבודה כלשהו - מעדר, מגרפה, צינור השקייה, מזמרה - שאינם משים מידיו. כל עוד ניתן.

הכתבה הזאת, הלקוחה מ'על הצפון', היא גם תעודת ההוקרה הפרטית שלי.

לרגע איננו שוכחים את עשרות החטופות והחטופים שגורלם אינו ידוע, את המנהרות הצפופות שלשם זרקו אותם, את הצעקות קורעות הלב של בני המשפחות, את ההפגנות שגם אנחנו כאן, בצפון, שותפים להן, את המפונים שטרם שבו לביתם ואין יודע מתי זה יקרה.

הלב בוכה ומסרב להאמין למידת ההרס של הפינה היפה בארץ אך כולנו נחושים לשקם אותה מחדש.

עוד יבואו ימים שבהם האש שתבער תהיה אש הגליל המשתקם.

גלילה גינזבורג

קיבוץ גונן

שלום לך 2024, לא נתגעגע

זו הייתה שנה של כאב, הרס וחורבן; שנה של חטופים, חללים, פצועים ומפונים; שנה של רקטות, טילי נ"ט וכטב"מים; שנה של אזעקות, מרחבים מוגנים ופחד קיומי • סיכום עגום לשנה קשה ותקווה זהירה לשנה קצת יותר טובה

אז איך מסכמים שנה שהייתה איומה כמעט מכל בחינה? שנה בה החיים של כולנו התהפכו, הכאב הלאומי התערבב עם העצב האישי והבלתי נתפס הפך למציאות; שנה בה איבדנו אנשים קרובים, איבדנו בתים, שגרה ושמחת חיים; 2024 תיזכר לעד כשנה של מלחמה (למרות שהתחילה ב-2023) - השנה ששינתה את פני הגליל היפה שלנו, העמידה חומות בטון גבוהות בצמתים, סגרה שערים צהובים והציבה מחסומים בדרכים; שנה שלקחה לנו את החופש המובן מאליו לנוע בכבישים ובמרחבי הטבע. ובגדול - שנה שהרגישה כמו הזיה אחת גדולה.

וזו הייתה גם כמובן שנה של אזעקות. הפחד הכי בלתי גיוני בעולם, זה שלעיתים היה נראה כאילו נלקח מסרט אימה או מספרי ההיסטוריה - הפחד להיפגע מטיל או כטב"מ (כאן בבית, לא בשדה הקרב) - הפך לפחד הגיוני ואמיתי. אפשר בהחלט לסכם שהאזעקות ניהלו בדרך זו או אחרת את חיי כולנו בשנה האחרונה. נכון שבהתחלה קפצנו בבהלה יתרה מכל אזעקה ואחר כך כבר קצת התרגלנו, אבל הן אלה שהכתיבו את התנהלותנו כמעט בכל פעולה יומיומית ובכל תכנון עתידי והיו חלק משגרת חיינו במשך יותר משנה.

קצת נתונים

אז כמה אזעקות היו לנו סך-הכל? כמה פעמים צפצפה לנו ההתרעה באפליקציית פיקוד העורף וכמה התראות 'מקומי' נשמעו בכל הטלפונים הניידים של תושבי הגליל העליון מתחילת המלחמה? התשובה לשאלה האחרונה אגב היא - תחזיקו חזק - 45 מיליון.

שיאני האזעקות הם, מן הסתם, הישובים המפונים שלנו, כשמשגב-עם במקום הראשון עם 395 אזעקות, כפר-גלעדי במקום השני עם 349 אזעקות ומנרה עם 296 אזעקות מתחילת המלחמה (בקריית-שמונה אגב נרשמו 571 אזעקות). ביישובי "השמינייה" (מרכז העמק) המספרים אמנם נמוכים יותר, אבל המשמעות לתושבים שלא פונו ונאלצו להתמודד עם כל השלכות המלחמה - היא עצומה. מי שמחזיק בשיא מספר האזעקות בין ישובים אלה הוא כפר-בלום עם 91 אזעקות, ואחריו כפר-סאלד עם 77 אזעקות מתחילת המלחמה. גם יישובי "השביעייה" (דרום העמק) לא נחו על זרי הדפנה, ועל אף המרחק היחסי שלהם מהגבול "זכו" למנה לא קטנה של אזעקות.

(המשך...)

(... המשך)

את המקום הראשון קטפה איילת-השחר עם 65 אזעקות, ואחריה עמיעד עם 34 אזעקות מתחילת המלחמה.

הפסקת אש או סיום המלחמה?

הפסקת האש החזירה מעט שקט למחוזותינו, אם כי שקט מתעתע. מצד אחד אפשר שוב לנסוע בכבישי הגליל ללא פחד, לחזור לטייל בטבע בעונה הכי יפה שלו, ולשמוע קולות עגורים במקום קולות ארטילריה.

מצד שני התחושה היא שזה עוד לא נגמר, ש-60 הימים שהוקצבו להפסקת האש עומדים להסתיים ואיש אינו יכול להבטיח שלאחריהם לא תחודש המלחמה. וגם – האם הפסקת האש בכלל טובה לנו? אולי הינו צריכים להמשיך עד להסרה מוחלטת של כל איום על תושבי הגליל? גם כאן הדעות חלוקות וכנראה שאין תשובה אחת חד משמעית.

כל שנותר הוא לשאת תפילה לשנה שתהיה ולו מעט טובה יותר מקודמתה, לאחל לעצמנו שהשקט יישמר, ולקוות שממש בקרוב יחזרו כל החטופים הביתה.

רמים – מנורה – מנורות – מנרת – מנרה

דור המייסדים שעלה לפסגה הנישאת שבהרי נפתלי, אימץ את שמה הערבי המקומי – **מנרה**, גם בשל הצליל המתנגן של השם והן משום שפירוש השם הערבי הינו מלשון "נור", אש או משואה, היות שראינו עצמנו חלק ממערכת המשואות על פסגות ההרים שבה היו מודיעים על ראשית החודש, או מזהירים מפני אויב מתקרב.

אהבנו את החיבור של המקורות הקדומים לעלייה למנרה שתאמה להצעה של זאב וילנאי, אחד מגדולי החוקרים של ישראל באותם ימים, לקרוא לישוב בשם "**רמים**" (שמו של "רכס רמים" נשאר עד היום).

מה שגרם לחברים להתנגד לשם משום הסיבה המסופרת בשלל נוסחים...
"אנחנו לא בחורים **מרמים** ולא הולכים **לרמות** בחורות".

בשנת 1953 התכנסה ועדת השמות הממשלתית שבמשרד ראש הממשלה והחליטה לא לקבל את השם הערבי המובהק של הישוב "מנרה" והציעה לבחירה שמות עבריים כמו "**מנורה**" או "**מנורות**".

הם היו מוכנים לשקול הצעה במשקל הקדום של אסנת, בשמת, עפרת על משקל בושמת עופרת ואז שם הישוב יהיה "**מונרת**".

התבקשנו לשלוח את נציגנו לדיון משותף לקביעת שמו הסופי של הישוב. במשך 20 שנה נוספות ניסינו לשכנע את אנשי ועדת השמות להשאיר את השם "**מנרה**" והבאנו דוגמאות משורה גדולה של ישובים ששמרו על שמם הערבי המקורי כמו עפולה - חיפה - חדרה...

(המשך...)

בשנת 1984 נקבע מועד נוסף לדיון בבקשתנו להשאיר את השם המקורי של המקום שכבר השתרש בארץ בפי כולם.

הוזמנתי לדיון בתוקף תפקידי כמזכיר פנים באותם ימים. לפני הכניסה לישיבה קרא לי הצידה פרופסור צעיר, כמדומני פרופסור עמירן, שהיה גם הוא חבר בוועדת השמות והסביר לי שבועדה יושבים "דינוזאורים" שזוכרים עדיין איך הם טיפסו על ההר למנרה בלי מים... וביקש שאסכים להצעה שהוא יעלה בפני הועדה לקרוא לשוב "מנרה" על משקל "מצדה" כי מה שחשוב זה להשאיר את האותיות מ-נ-ר-ה והציבור ממילא ימשיך לקרוא לשוב **מנרה**.

החיבור בין מנרה למצדה מצא חן בעיני חברי הוועדה, אך ביקשו ואף הוציאו מסמך רשמי בכתב, שיש להגות את השם "**מנרה**" בהטעמת מלרע - הדגש על ההברה האחרונה כמו **מצדה**.

מי ששמר על ההחלטה זו זה השם באנגלית MENARA ולא MANARA כפי שאנחנו כותבים.

ולא נותר לי אלא לסיים כמאמר השיר מחג השנתיים:
"שם עברי עדיין לא ידוע – ומנרה קוראים לה בערבית"

אז מתחילים לדבר על אפשרות של לחזור הביתה, למי שיש לו בית לחזור אליו, למי שכבר מזמן הגיע, גם בתנאים של מלחמה. אני בין ברי המזל ונשארת בבית כל הזמן. שמענו את הבומים, לרוב ממרחק, אבל עדיין מפחיד, ובגלל הפחד הזה תמיד ישב לי בפינת חדר השינה תיק החירום, ה- "שיהיה" שלי, לפי הוראות פיקוד העורף. בתוכו חיכו כל המצרכים החיוניים: תחתונים, גרביים וסוודר (גם בקיץ), עוד זוג נעליים, נייר טואלט וסוללות. התעודות, הכדורים והתרופות היו בשקית נפרדת. הכי חשוב זו הצידה לדרך, מה שהסבתא הפולניה שלי, למודת הניסיון כינתה: Fur de weg, יעני, בשביל הדרך. קרקרים למבוגרים, ופלים לילדים, קצת פירות יבשים וסוכריות.

כשהייתי נערה ולמדתי בתיכון רחוק מהבית (אוטובוס אחד ואז רכבת קלה), במקום לחזור מבית הספר ישר הביתה בימי חמישי, הגעתי קודם לסבא וסבתא ברובע היהודי, דאז, של לונדון. סבי היה שב"ק - שוחט ובודק, קצב לבשר כשר, ואני הייתי אוספת את העוף כדי להביא לאמא שתכין אותו לסעודת שבת.

מיד עם הגעתי לאטליז, המצורף לבית, סבתא הייתה מכינה לי סנדוויצ'ים מלחם שחור ודג מלוח – חציו לאכול במקום וחציו לקחת לדרך. ואני, למרות שזה עתה אכלתי, אכלתי בדרך או באוטובוס או ברכבת התחתית עד שהגעתי הביתה לארוחת הערב.

כשגדלתי, ולמדתי היסטוריה יהודית מסעירה, כל כך הזדהיתי עם אבותיי, ועוד יותר עם נשותיהם כשהם, במהירות גורשו מספרד או מהשטעטל ומכל מקומות מגוריהם ולמה דאגו האימהות? לצידה לדרך! חשבתם פעם על כל היהודים המגורשים, במשך הדורות, ומה הם אכלו בדרך? הרעיון ייסר אותי בלילות אבל לי הייתה סבתא שדאגה לי.

ולחזור לעניינינו. כשהוכרזה הפסקת האש, שקלתי והחלטתי לפרק את תכולת התיק. הרי אין כבר צורך בו. הוצאתי הכל והעברתי פריט פריט למקומו בבית. "הכל הוחזר למקום", שאלתי? עדיין לא. החיילים עודם במדים והחטופים במנהרות והמפונים מפוזרים. ככלל, שום דבר לא הוחזר למקומו, לימודי תל חי אף הם הועברו ממקומם ומתקיימים בכפר בלום. אני לוקחת תיק עם קרקרים ועם פירות למרכז קלור; לדרך, אתם מבינים? בשיעור של אורית רוזנבליט אנחנו עוקבים אחר הנביא ירמיהו. הוא היה אחלה של נביא, יד ימינו ופה לאלוהים. הוא יצא אל הרחובות והפגין נגד הממסד, דבר שלא הביא לו אהדה רבה בקרב הסלבס, של אותם הימים.

(המשך....)

(... המשך)

אלה חיו חיי מותרות ונהנתנות על חשבון העם הפשוט וירמיהו לא קיבל אצלם רייטינג אוהד ולכן, השליכו אותו לבור כדי להשתיק אותו. זה עבד אז כמו שזה עובד היום כשמנסים להשתיק תלונות של אנשים. ראש הקואליציה אז, הוציא את ירמיהו מן הבור ושאל אותו מה האל באמת רצה. תשובתו של הנביא שהייתה: "אחוות אחים, משפט צדק ויושר", לא סיפקה. הוא הושלך שוב לבור אבל גם זה לא הנמיך את קולו והוא שב והזהיר שוב ושוב על "הרעה הבאה שתבוא מצפון".

גם את קהלת למדנו שבו נאמר: "אין חדש מתחת השמש". ולמרות שלא סיימנו לקרוא את כל ספר ירמיהו, עשיתי ספוילר וקראתי את הסוף ואין שם 'הפי אנד'. מי יודע מה הספיק ירמיהו 'לקחת לדרך' כשהוגלה עם העם מירושלים בבוא הרעה מהצפון.

ולכן, כשאני שוקלת מחדש, נדמה לי שלא בחוכמה עשיתי בפיזור התיק. כשאסיים לסרוג את הכובע עבור החייל שמחכה בקור, אני חושבת שאארוז תיק אחר. מי יודע, אולי לא אזדקק לו אבל אנחנו יודעים מה אומרים על מי שאינו

בלהה גת

קיבוץ יפתח

הפסקת אש - לאה צוקרמן - חולתה

בוקר 'הפסקת האש' נמלא בריקנות ובחמיצות. באבחה אחת, של בוקר אחד, אחרי למעלה משנה, הוכרזה הפסקת אש בין ישראל ללבנון. וכאילו באופן לא צפוי, בהפתעה שיש בהכרזה על הפסקת האש, הוסרו ברגל גסה כל ההרגלים של שנה זו: לחרוד ולהצטמצם, לחפש חדשות, להיצמד למסכים, לקוות, להיאלם, לספור אבדות, לחכות להודעת דובר צה"ל, כל החדווה המרה של ההרגלים הגרועים והממכרים האלה. הבוקר היה לשקט ונבוך. בוקר ללא קצוות, ללא תוכנית פעולה וללא הגדרת גיזרה. השמים האפורים, שמיכת העננים הכבדה, לא הפריעו לריק השקוף. משהו השתנה ברגע הפסקת האש.

רק כמה ימים לפני כן, אחזו בי המתח של ההתראות והפיצוצים, שיגורי הרקטות והכטב"מים, אימצתי פחדים וחרדות ותירוצים. כל כך רציתי למצוא סיבה לא להגיע לשיעור הכתיבה לפגישה המתחדשת. לא רציתי לדבר עם עצמי למה לא כתבתי בשנת המלחמה הזו. תחושה של נבוכות שבעצם לקחו לי את המלחמה, בפראפראזה על המשפט "לקחו לי את הבידוד", בסיום שנת הקורונה, גם עכשיו לקחו לי את המלחמה בה נארגתי ועליה עגבתי שתישא אותי אל הפחד, אל ערוץ הדמעות הבלתי פוסק, אל המפגש עם המוות המהולל, אל האובדן לתמיד, אל ההרס, הנטישה, ההפקרה, אונס הנפש.

אל הטבח. טבח הנעורים. טבח החיים בשבעה באוקטובר 2023. ברגע, נלקחו המתחים שהיו תלויים על חבל לולייני בנסיעות, בכל יציאה ויציאה לדרכים, כשכל סירנה ואזעקה, כבאית, תלולית מקפיצה בכביש, שאון היירוטים האלה והמדומים כיווצו את שרירי הגוף העלו את דופק הלב ועצרו נשימה.

הכאוס ששכן בבסיס הקיום היומיומי והזמין להתפלש ולהיאבק בו, האם יתחיל להתפוגג? האם אדרנלין הכאב ייטמע בשגרה המאיימת? ומה יהיה על רסיסי האושר הקטנים שנאספו לנחמה, על המרוץ המטורף לחיפוש משמעות, על הריתוק, הנחמה במזון ובמין.

אז כך. בבוקר הזה נסענו לחצור לקופת חולים, כך בשקט, בלי לפתוח את "הצופר" המודיע על התרעות, מבלי להגביר את החדשות, מבלי להתלהם על טיב הפסקת האש. רק נסענו ונשמנו ליד איילת-השחר וחצור.

(המשך...)

(...המשך)

כך היינו בשנה שחלפה – נמסים בקיץ, קופאים בקור, בונים ממ"ד אלף פעמים, אומרים לא יכול להיות" על אלף דברים, שוקעים בייאוש, צוללים לדיכאון, חותכים סלט ומטגנים "ביצת עין", "ביצת קוקו בקן", מנסים לשמוח עם ביקור אחד ויחיד של הנכדים בשנה זו, מתקשרים לחברים, בורחים למרכז לפגוש משפחה, מבשלים ארוחה צמחונית ובריאה לנכדים מלוטם כי גם הם בגיזרה מסוכנת. גם שם כטב"מים מתפוצצים.

פותחים את הלב ומתחבקים, מורחים את "משחת הפלא" על הפצעים, היא משחת הנוסטלגיה ויש הרבה נוסטלגיה במפגשים. וטקסים, מלא טקסים - בלב אסיר תודה על גיבורות וגיבורים ובלב קרוע על הנופלים והחטופים.

.....ועל הדרך סיפור:

נכונה אני, עכשיו, לפגוש שוב את ניזור הערבייה. ברכבת, בדרך מתל אביב לקריית מוצקין, פגשתי את ניזור. בחורה צעירה חייכנית, חנוטה בבגד אפור, עטופה במטפחת שחורה מהודקת לראשה, מבקשת לשבת מולי. יושבות זו מול זו ושולחן המדף מפריד בינינו, רק שתינו. נפתח לו שיח קצת איטי, אינפורמטיבי בעניין תחנות הרכבת. היכרות בשמות ומקומות. ניזור, מורה בבקעה- אל-גרביה, ועכשיו נוסעת למשפחתה בדיר-אל-אסאד לעזור במסיק הזיתים. "הרבה זיתים השנה", היא אומרת וכשניזור מגלה את חוסר בטחוני בעניין עצירת הרכבת במוצקין, היא מביטה אליי בעיניה היפות, מרגיעה ומוציאה את מפת הרכבות.

תוך כדי השיחה אני חושבת לעצמי שמהיום אשא בתיקי קופסת תמרים קטנה לכבד במצבים כאלה. זה היה רגע לכיבוד.

בעוד המחשבה חולפת במוחי, מתכופפת ניזור לתיקה ושולפת קופסת פלסטיק. "תתכבדי, זה הלחם שלנו מהטבון", ומסבירה על הזעתר, והזיתים והירקות שבקופסה. נרגשת סיפרתי לה על החלטתי ותמהתי על הטלפתיה. מאותו רגע נפתחו הלבבות.

(...המשך)

(...המשך)

סיפרה על שליחותה כמורה ועל תפקידה: "להעמיד את אישיותו של התלמיד וללמדו אמונה".
"זאת התחנה של קריית-מוצקין", אמרה. "בחיבור הזה כאילו נעלמה לה הדרך והנה הגענו", הוסיפה.

נפרדנו בחיבוק מהיר וחם,
חום שהציף אותי עוד הרבה ימים.
לא לקחתי כתובת וטלפון
ורק זיכרון יעיד על הפגישה.

נובמבר 2024

יונתן גל

הגושרים

שנה ושלושה חודשים של דריכות הסתיימו. אמנם, עננה של המתנה מרחפת מעלינו, בחלק מן היישובים התושבים עדיין עקורים. החלונות מוגפים... הדלתות נעולות... אורחים לא מדפקים בפתח... הבתים ניצבים ריקים דוממים. הרוח שורקת בהם. אצל אחרים... השינה טרופה... העיניים עצומות... והאוזניים כרויות... לא ניתן לשכוח שעדיין 100 חטופים חיים ומתים 428 ימים נמקים במנהרות החמאס. אך כאן, בגלריה סימן שאלה בלב האמנות, נפתח צוהר חדש. מתוך המלחמה שנכפתה עלינו, נולד רעיון מיוחד: תערוכת "צבעים של תקווה". תערוכה שמציגה ציירים מהגליל העליון, שבאמצעות הצבעים והקווים, הביאו לידי ביטוי את אישיותם ואת עולמם הפנימי, תוך שהם יוצרים מתוך פרץ של השראה, תשוקה וריגושים. 16 אמנים נענו לקול הקורא והתוצאה ניצבת בפניכם.

צבעים של תקווה: מבעד למכחול של האמן

התערוכה "צבעים של תקווה" מזמינה אותנו למסע מרגש ומרפא אל לב הגליל. אמנים מקומיים, בחרו להביע את חוויותיהם, את זיכרונם באמצעות מכחול וצבע. הם מציירים את הנופים המוכרים לנו, שדות, עמק ירוק ופורח. החרמון שעדיין רק יהיה לצפייה נושית אליו יד ולא נוכל לגעת. שמש זורחת ילדים על השביל, טרקטור חורש. כל ציור הוא סיפור בפני עצמו. סיפור של חיים, של אהבה, של תקווה. הוא מספר על הקשר העמוק בין האדם לאדמה, על השורשים העמוקים שנקלטו כאן. כל משיחת מכחול היא ניסיון להעביר את תחושות הכמיהה והתקווה. התערוכה מציגה מגוון רחב של סגנונות אמנותיים, החל מציורים ריאליסטיים ועד לאבסטרקטים מופשטים. כל ציור הוא ייחודי, אך כולם חולקים מכנה משותף: הם מעידים על כוחה המרפא של האמנות, על היכולת למצוא יופי גם בחושך. "צבעים של תקווה" היא יותר מתערוכת ציורים. היא הצהרה על החיים, על החיבור לקהילה, ועל האמונה בעתיד טוב יותר. היא מזמינה אותנו להביט אל העבר, ללמוד ממנו, ולהמשיך קדימה, מלאי תקווה. ואסיים בתפילה לחטופים. "כסה אותם בלילות הקרים" - יעל ליבוביץ קן

"כסה אותם
בלילות הקרים.
סלול דרכם
שיהיו משוחררים.
לחש באזנם
כי זמנם לא תם.
והשב במהרה
את כולם לביתם.
שבת שלום לכולם"

שי ברתנא - עמיר

"צבעים של תקווה" אתי פרדו נוסבאום

לאחר המלחמה הקשה שפקדה את אזורנו, והותירה חורבות. ישובים מפונים, שוממים ונטושים, שדות ויערות חרוכים, בחרנו להציג, באופן חריג, תערוכת הציורים "צבעים של תקווה". בתערוכה זו, אמנים מהגליל מזמינים אותנו למסע של ריפוי והתחדשות, מבעד עיניהם היצירתיות, בתקווה לימים טובים יותר. באמצעות האמנות, נוכל למצוא עוגן, השראה, ולהזכיר לעצמנו את היופי שבקיום.

הנוף הגלילי, עם גבעותיו הירוקות ועמקיו הפוריים, חרוט בזיכרוננו כמקום של שלוה. "צבעים של תקווה" מזמינה אותנו למסע נוסטלגי אל נופים מוכרים, אשר שונו ללא הכר בעקבות המלחמה. הציור, עדות חיה לתקופה ולמקום - תיעוד של נופים ושל אורח חיים שנשכח או נלקח מאיתנו זמנית.

באמצעות מגוון טכניקות, האמנים מצליחים להעביר את תחושת הרוח הנושבת בשדות ואת ניחוח האדמה הלחה. סמלים כמו עצי זית, בתים ושדות פורחים מופיעים שוב ושוב, ומשקפים את הקשר העמוק בין האדם לנוף. כל משיכת מכחול על הקנבס חושפת פיסה מנשמתו של האמן, זיכרונותיו וחוויותיו האישיות. בין קוויה של כל יצירה מסתתר סיפור ייחודי - סיפור של חיים שהתנהלו כאן. הציורים אינם רק תמונות סטטיות; הם חלונות לעולם שנלקח מאיתנו, מזמינים אותנו להקשיב לקולות השקט, להריח את עשבי התיבול ולהרגיש את חמימות השמש על עורנו.

היצירות בתערוכה זו הן ייחודיות ומשלבות טכניקות מגוונות, המבטאות עולמות פנימיים עשירים. כל ציור הוא מסע אישי אל העבר, ביטוי עמוק להערכה לנוף ולתרבות שהתקיימו כאן בעבר. סגנונות אמנותיים שונים מעשירים את השיח האמנותי ומעניקים לנו הזדמנות להסתכל על הנוף מזוויות חדשות. תערוכה זו היא הזמנה לחבר בין העבר להווה, בין הזיכרון האישי לסיפור הקולקטיבי. היא מזמינה אותנו להעריך את מורשתנו ולהפיק ממנה השראה לעתיד. נצעד יחד במסלול נוסטלגי זה, ונזכיר לעצמנו את חשיבות שימור הנופים והמורשת שלנו לדורות הבאים.

"צבעים של תקווה" משקפת את רוח התערוכה. היא מעידה על יכולתה של האמנות להעניק תקווה גם בזמנים קשים, ומזכירה לנו כי לאחר אובדן והרס, יש מקום להתחדשות, לריפוי ולחיים חדשים. באמצעות האמנות, אנו יכולים לאחות את הפצעים, לחזק את הקהילה, ולהבטיח שהנוף הגלילי ימשיך להוות מקור השראה לעתיד.

(המשך...)

משתתפים:

אולגה קושניר. אן רקובר. בלהה גת. ג'ולייט ויצמן. גלילה גינזבורג. חוי פלדר.
חנינה נויפלד. יונתן גל. יעקב הורביץ. כרמית עמיחי. עדנה שרה שורץ. עירית
שני. רן נחמני. רחל וולף. שי ברתנא. שירלי קניון.
פתיחה: 7.12.24. נעילה: 8.3.25

תמונות מהתערוכה

רן נחמני - עמיר

חוי פלדר - כפר סאלד

רחל וולף - ראש פינה

יעקב הורביץ - ראש פינה

עדנה שרה שוורץ - כפר בלום

בלהה גת - יפתח

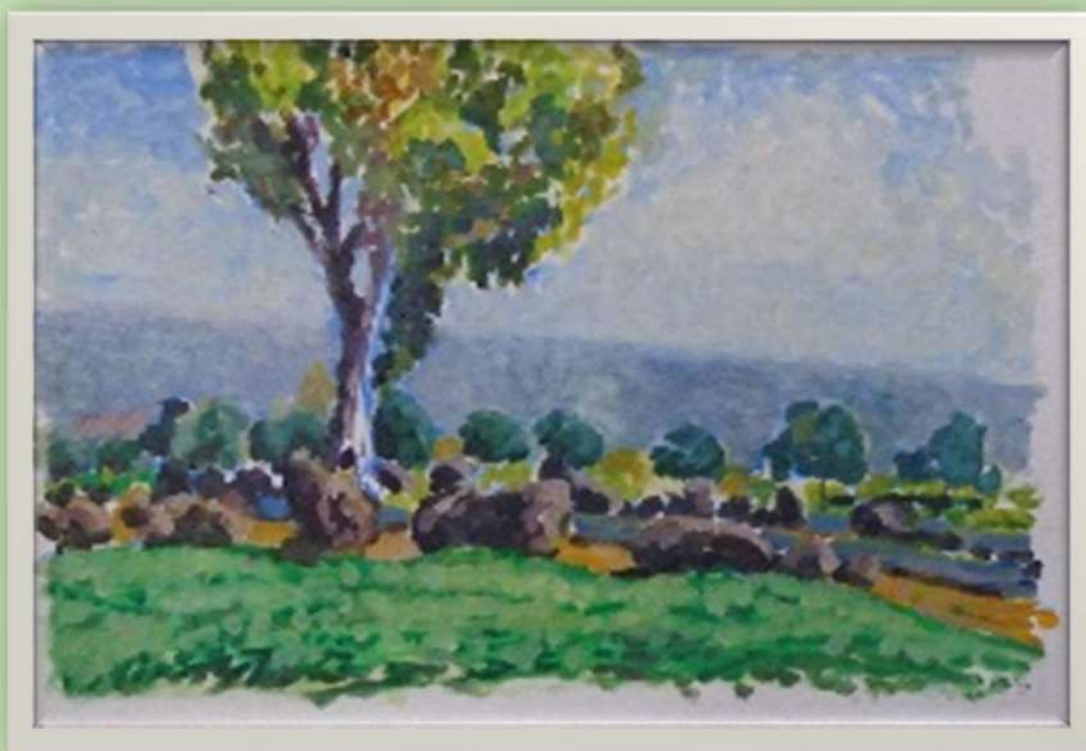
כרמית עמיחי - מושב אמנון

צבעים של תקווה בגלריית "סימן שאלה?" בעמיר

דן רודולף

איזה יופי לחגוג אתכם את פתיחת תערוכתנו ה-65. לא אגזים כשאומר שזה לא מעט. אנו בהחלט גאים ושמחים על כך. בוקר טוב וברוכים הבאים" איזה כיף להיות כאן ולפגוש אתכם, שוב, בפתיחה של תערוכה אצלנו, כאן, בגלריית סימן שאלה, בתקווה שהפסקת האש תהיה ארוכה ובלי הפתעות. אומר שאני מתרגש לחגוג את האירוע למרות העצב שמלווה את כולנו על החטופים שעדיין לא איתנו. החלטנו, בהנהלת הגלריה, שיהיה נכון לחדש את הפעילות במלוא המרץ בתערוכה מלאת צבעים כשמה: "צבעים של תיקווה", בה מציגים הפעם 16 חברים וחברות, אומנים ואומניות מהגליל העליון ולא רק. אחרי 14 חודשים כשבדרום העמק נשארו שמונה קיבוצים בלבד, הכל ניראה ריק ושומם והפעילות התרבותית כמעט נפסקה לגמרי, אנו פותחים תערוכה יפה ומקווים שתהנו. אגב, אנו מתחילים את שנתנו העשירית וודאי תהיינה בה הפתעות טובות.

אסיים במה שאמר איש רוח ומדינאי אירלנדי בשם אדמונד ברק: "כל מה שצריך כדי שהרוע ינצח, הוא שאנשים טובים לא יעשו דבר", אז מי האנשים הטובים שעושים בשבילנו? קיבוצנו עמיר והמועצה האזורית גליל עליון אשר יושב הראש שלה נמצא איתנו כאן ואני שמח להזמין לבמה. ראש המועצה גיורא זלץ, בבקשה.

שירלי קניון - מעין ברוך

צבעים של תקווה על שום מה?

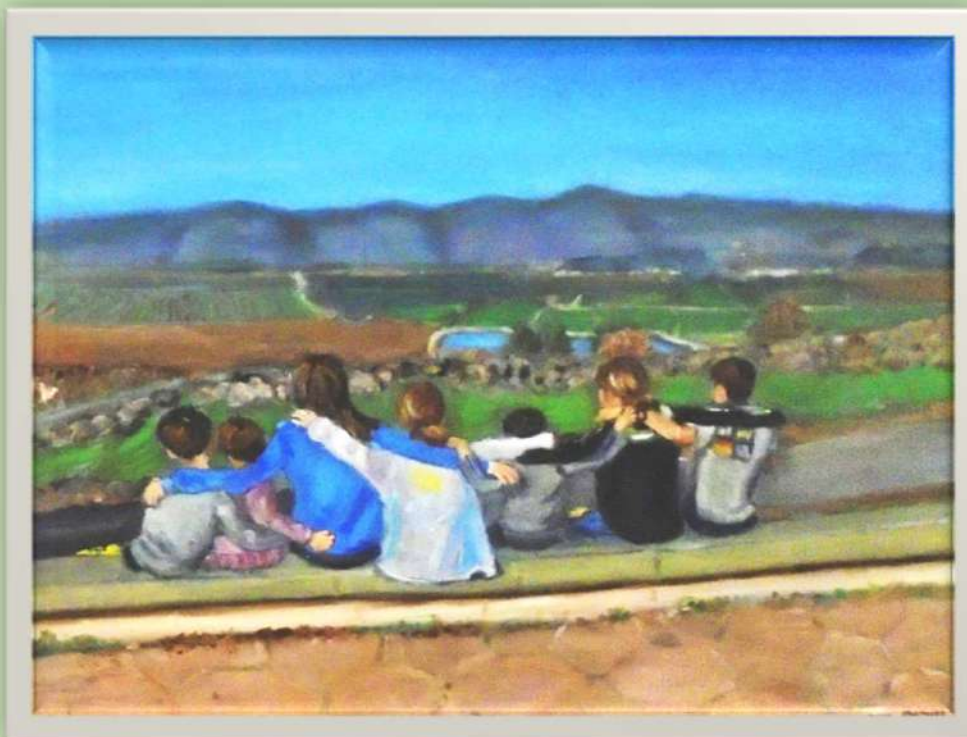
שם רגיל ויפה, לא סתם שם כי אם ביטוי עמוק לתקווה אצל כולנו אחרי תקופה כל כך ארוכה ושחורה כש-98 חטופות וחטופים עדיין בידיים של חמאס והג'יהאד האיסלמי ואיננו יודעים מתי ואיך יחזרו אלינו.

רבים מחברינו בקיבוצים, במושבים ובקריית-שמונה, שפנו, עדיין לא חזרו לביתם.

אנחנו, בעמיר, ישבנו בבתינו, בלי ממ"ד, ויאמר לזכות ההנהלה וצח"י שלנו, שטופלנו היטב והרגשנו בטוחים, לפעמים, אפילו, יותר מדיי. יש שיגידו שקצת הגזימו בדאגה לוותיקים (קשה לי להתרגל לתואר "ותיק") בעיקר שהראש עדיין עובד כראוי. הגוף – זה סיפור אחר. קצת קשה לו ביום-יום ואולי, אם היה קצת פחות תלוי בעצלנותי, היה לו יותר קל.

תוספת צבע למצב הרוח במדינה יכול להועיל להתמודדות עם מה שהממשלה הזאת 'מאכילה' אותנו בגלל שיקולים לא ענייניים ורק מתוך שיקולי הישרדות פוליטית. לא פעם נדמה לי שאנחנו חיים ביבשת שעוד לא המציאו: שחיתות של נבחרי ציבור וחוקים שהם קישוט לדמוקרטיה שמובילים את כולנו לייאוש. מזל שמעלינו מתנוסס החרמון והנוף הגלילי היפה שעוזרים לנו לחשיבה חיובית ומוציאים אותנו ממצב הרוח הדיכאוני.

נדמה לי שהשם שנתנו לתערוכה בגלריה – "צבעים של תקווה" – שבה מציגים 16 ציירים ציורים בצבעים מדהימים, ראוי בהחלט. העיסוק בתרבות עוזר להשתחרר ממכאובים ומסייע לתיפקוד נורמלי, בימים קשים אלה.

עירית שני - שניר

זה בטבע שלו

משיקום אדמות הכבול, דרך הגן הבוטני ועד ל"שומרי הנחל" • תעודת הוקרה
הוענקה לעזרא יסעור (מלכיה) על פועלו רב השנים ותרומתו לשימור הטבע
והחקלאות בעמק החולה

אירוע הוקרה לעזרא יסעור – מהדמויות הבולטות והמזוהות עם עמק החולה,
ומי שפעל במשך עשורים רבים לחיזוק החקלאות ושמירת הטבע והסביבה
באזורנו – נערך לאחרונה במרכז המבקרים באגמון החולה.

האירוע התקיים ביוזמת קק"ל, רשות ניקוז ונחלים כינרת, החברה לחקלאות
במועצה אזורית גליל עליון, רשות המים, משרד החקלאות והחברה להגנת
הטבע, והשתתפו בו למעלה ממאה נציגי גופי הסביבה והחקלאות, חוקרים
ועמיתים של יסעור.

במהלך הטקס הוענקה ליסעור תעודת הוקרה על פועלו הרב לשיקום אדמות
הכבול בעמק החולה, וכן על פעולותיו לקידום מודעות סביבתית והגנת הסביבה.

צילום: - אפי נעים

(המשך...)

(...המשך)

עזרא יסעור (88), חקלאי וחבר קיבוץ מלכיה, החל את פעילותו בתחום החקלאות והאקולוגיה בעמק החולה כבר בסוף שנות ה-80, ושימש כנציג החקלאים בפרויקט שיקום אדמות הכבול שהחל בתחילת שנות ה-90.

מטרתו של המיזם האקולוגי רחב ההיקף הייתה לשקם ולשמר את האדמות הלחות של אזור עמק החולה, שנפגעו הן מייבוש האגם בסוף שנות ה-50, והן מפעילות חקלאית ואנושית באזור, במיוחד מאז תחילת ההתיישבות בו.

בין תרומותיו המשמעותיות של יסעור נמצא גם הגן הבוטני בכניסה לאגמון החולה, בו היה שותף ויועץ בשלב הקמתו. מטרתו של הגן, שהוקם ע"י קק"ל, היא להחזיר את צמחיית העבר ולשמש כגן מקלט לצמחי החולה שנמצאים בסכנת הכחדה.

בנוסף, פעל יסעור לפיתוח התיירות באזור, במיוחד בתחום הצפרות והעגורים, והתנדב בפרויקטים קהילתיים כגון 'שומרי הנחל', מיזם בהובלת רשות ניקוז ונחלים כינרת והמשרד להגנת הסביבה שמטרתו לקרב את הקהילה לבתי גידול לחים בסביבתם הקרובה וליצור מעורבות ועשייה מתוך אחריות סביבתית.

עזרא, שני משמאל - צילום: אפי נעים

מה עם החשמל? דוד אלמן - כפר הנשיא

בעברי עבדתי בחשמליית הקיבוץ אותו ניהלתי בשש מתוך עשר השנים לעבודתי שם. למדתי כמה דברים על הייצור הזה שנקרא בפינו "חשמל". ברצוני לספר לכם על כמה דברים שגיליתי במשך אותן שנים.

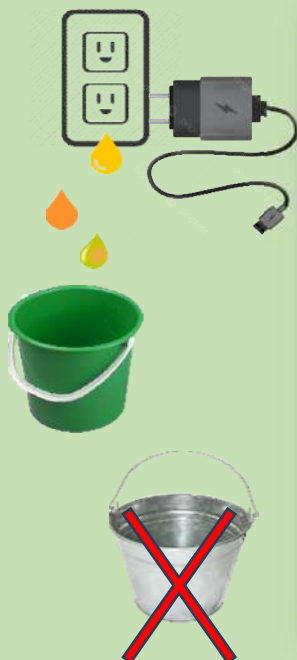
ראיתי לא מזמן באינטרנט שמדברים על כך שלא כדאי להשאיר בשקע מטען של טלפון נייד: זה מבזבז חשמל גם ללא טעינה. זה מקלקל את המטען. זה מסוכן... ועוד. מה שגיליתי הוא, שאם אני משאיר את המטען בשקע ותולה את הקצה הריק גבוה למעלה, אין בעיה כי החשמל בחוט יורד בגרויטציה חזרה למטען.

במשך השנים גיליתי דבר נוסף: אם ברצוני להרתיח מים בקומקום חשמלי רגיל, ואין לי סבלנות לחכות... אוכל להניח את הקומקום על הרצפה, וראה זה פלא! המים יירתחו הרבה יותר מהר!!

יום אחד קבלתי הודעה שבבית מסוים אין חשמל. הלכתי לבדוק ומה אני רואה? כבל ראשי של חשמל מונח על הרצפה ועליו הרגל של שולחן האוכל הכבד. צד אחד של הכבל היה ממש מנופח וחישב להתפוצץ! הסרתי את רגל השולחן והחשמל חזר לזרום כמו שצריך, וכמובן שאותה נפיחות בכבל נעלמה אף היא. בסך הכל היה זה השולחן הכבד שמנע את זרימת החשמל בכבל!

ואחרון חביב (בשלב זה) מעשה שהיה כך היה: תפקידי בענף היה לייעץ ולעזור לאנשים בענייני חשמל. יום אחד הודעתי לחברה, דרך עלון הקיבוץ השבועי, על מבצע מיוחד. המבצע: ניקוי מערכת החשמל למען זרימת חשמל חלקה ומהירה יותר. הודעתי על כך ובקשתי שביום המבצע יש לשים דלי מתחת לכל שקע חשמל בבית כדי לספוג את שאריות החשמל בזמן הניקוי. יש כמובן, להקפיד על כך שהדלי לא יהיו ממתכת חלילה, שהרי מתכת כידוע מוליכה חשמל. לא תאמינו אבל היו רבים שאכן עשו כבקשתי.

אלא היו מעט מחווייתי המשעשעות כחשמלאי בקיבוץ.

חנינה נויפלד - כפר גלעדי

מה בינינו לבין שכנו המשותף, מ-א' ועד ת'.

יצחק גביאן

אנו שולחים ד"ש ואימוג'י/
הם שולחים אר.פי.ג'י.

בית חולים למטופלים/
הם מאשפזים טילים.

גילוי מחוננים בין התלמידים/
גילויי אהדה לשהידים.

דשנים ממפעלי ים המלח/
מפעלי אמ"לח.

השקעות במשק/
לכל ילד נשק.

וייז, הייטק ואפליקציה/
מניפולציה ופרובוקציה.

זהירים שלא לפגוע באזרחים/
מטחים על אזרחים.

חוגגים השחרור מהצבא/
בנפול בנם מחלקים בקלאווה.

טוהר הנשק ובינה מלאכותית/
מליציה חות'ית.

יוצאים לסוף שבוע רגוע/
יוצאים לעוד פיגוע.

כפרי נופש וצימרים/
מחנות צבא והאנגרים.

לוויין בראשית לחלל משגרים/
בונים משגרים.

מנהרות לרכבת הקלה/
מנהרות חבלה.

נאמנים לחופש ודרור/
משועבדים לטרור.

ספירת העומר ושנת שמיטה/
סופרים חמרי נפץ ורקטה.

עסקים ואמצעי מחיה/
כאוס ואנרכיה.

פתיחת אוניברסיטה ועוד פקולטה/
מתחת למיטת תינוק פורסים רקטה.

ציון לשבח לתלמידים/
צהלה לשהידים.

קרקע פורייה, שפע ירקות ופירות/
פירים וחפירות.

ראשונים להסתער הם המפקדים/
הם מסתתרים אחרי ילדים.

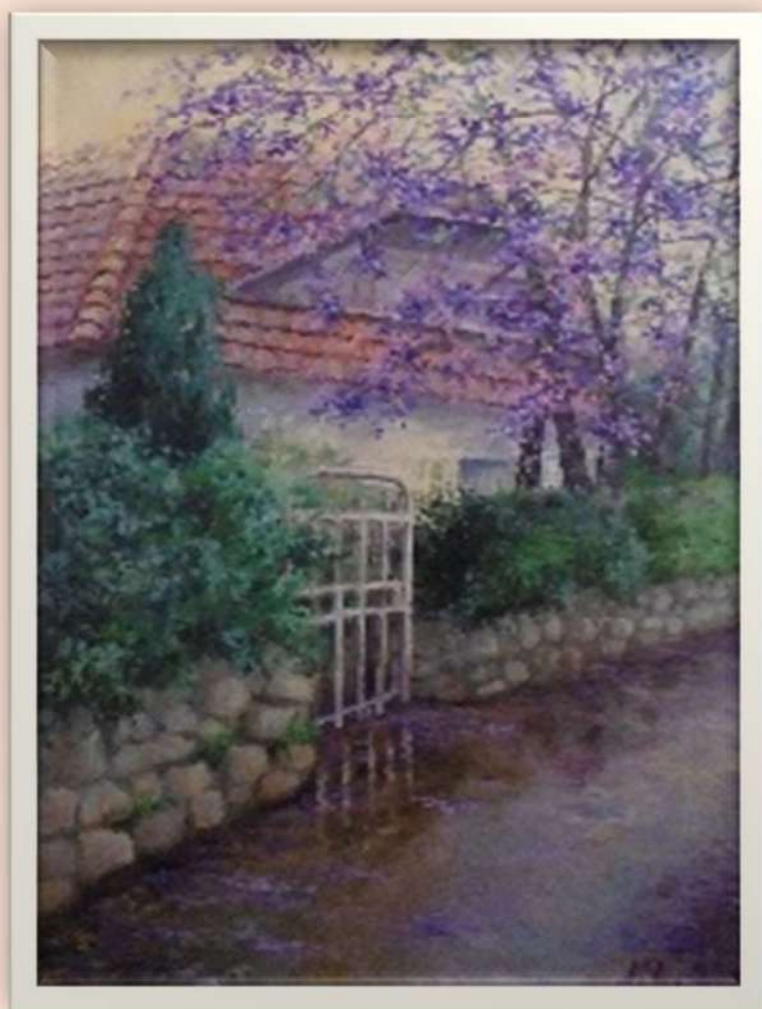
שירי חג ויום האהבה/
שירי שטנה ואיבה.

תסלם וחינוך ציוני/
איסלאם קיצוני.

הם מוכנים לאבד שתי עיניים/
ובתמורה להוציא לנו עין.

על מצחם אות קין
ופתרון אין.

(המשך...)

אולגה קושניר
שאר ישוב

ענן שחור וכבד ירד ביום ההוא יחזקאל יהושע דפנה

במלחמת העצמאות לא הייתה מדינה, ולא היה צבא. היה עם.
ביום כיפור, לא הייתה מדינה ולא היה צבא. היה עם.
בשמחת תורה, לא הייתה מדינה, ולא היה צבא, היה עם.
לא חלמו לגייס 350 אלף מילואמניקים, אך בפחות מ-48 שעות גויסו
350 אלף, חלקם התקוטטו במטוסים בחו"ל כדי להספיק להגיע.
כשקוראים למפלצות הנוח'בה חיות זאת מחמאה.
אין אף חיה שטורפת חיה מתוך שנאה, קנאה או רגשי נחיתות.
חיה טורפת כי היא רעבה, או רוצה לשמור על מרחב מחיה.
אלה מהנוח'בה אינם בני אדם. שנים רבות שתלו בליבם DNA
שאמור למנוע כל סקרנות (ידוע שסקרנות היא מעיין האושר של
החיים).

הילדים, אסור להם להתעניין בחיים מה שמביא אותם, בבגרותם,
להסתכל על החיים הנוחים, התרבותיים, ללא חיכוכים שבטיים, אל עבר
העולם המערבי. כאן נשתל הרצון העז למה שקרה ביום ההוא.

ג'ולייט ויצמן - הגושרים

מה מגדיר את הגיל שלך?

נכתב ע"י יעל בלקין ונלקח ממגזין ד'מרקר דצמבר 2024

מהו הגיל אותו אנו תופסים כתחילתה של זיקנה?

- * במחקר של 25 שנים, שכלל יותר מ-14 אלף משתתפים בגילאי 40-85, נמצא שככל שמתבגרים יורד הגיל הנתפס כתחילתה של הזיקנה. כך, מרגע שמשותפי המחקר הגיעו לגיל 64, הם ראו את גיל הזיקנה כמתחיל מוקדם יותר. הפער התרחב ככל שגיל המשתתפים עלה.
- * אחד הגורמים שמשפיעים על כמה מבוגרים או צעירים אנחנו מרגישים, הוא מידת השליטה שיש לנו בחיי יום-יום. מהמחקר עלה שהנבדקים היותר מבוגרים חשו צעירים יותר ככל שגברה תחושת השליטה שלהם בחייהם.
- * בשביל להראות צעירים יותר לא תמיד צריך איפור או פוטושופ. לפעמים מספיק לחייך.
- * רוב האנשים חושבים שהם נראים צעירים יותר מכפי גילם. נשים ובעלי הכנסה גבוהה. נטו לראות עצמם כבעלי נראות צעירה יותר.

תוספת העורכת: העיקר – תרגישו טוב, תחייכו, גם הצחקו יפה לבריאות ותהיו בריאים.

מערכת כוון חדש:

שמחה ארנולד, דוד אלמן - כפר הנשיא | דן רודולף - עמיר | לאה צוקרמן - חולתה
יצחק גביאן - קרית שמונה | יואב קציר - שדה נחמיה | ריקי גד - בית הלל
עורכת ראשית: תמר כץ - מלכיה | המו"ל: העמותה לותיקי הגליל
הדפסה: דפוס ברעם | גרפיקה: דוד אלמן - כפר הנשיא
כתובת המערכת: עמותת ותיקי הגליל, דואר נע גליל עליון, 1210000
שרה: 04-6817944 | שלוחה 1 | תמר: 052-5347747
זאבית: zeevitd@galil-elion.org.il | תמר: tamarkatz2@gmail.com

שׁוּבוּ שׁל הַגִּלִּיל

פִּינָה בֶּאֱצִיבָה

הַכַּח לַצְמוּחָ - דוּד אֶלְמָן

כֵּן, זֶה אַחַת הַסִּיסְמָאוֹת שֶׁאֵנּוּ רוֹאִים בְּרִיצָה לְרֹאשׁוֹת הַמוֹעֵצָה.
אֲמֵנָם לֹא לְזֶה הַתְּכוּוֹנָתִי לְמִרּוֹת שׁוֹזָה מִתַּאִים גַּם לְכַאֵן.

בְּעוֹנֹתַי אֲנִי אוֹהֵב לְטִיֵּיל בְּרִגְלִי, בְּרִכְבִּי, בְּאוֹפִנִיִּים, וְאִם הִיָּה לִי גִמְלָה...
טוֹב, נוֹ, לֹא חָשׁוּב.

הַשְּׁבֹועַ יֵצְאֵתִי לְטִיּוֹל יִפְהַפֶּה וְנִרְאֶה לִי שֶׁגַּם פִּגְעָתִי בּוֹל בְּעוֹנָה הַמִּתְאִימָה.
הַכְּוֹנָה, כְּמוֹכֵן, לְדֶרֶךְ נוֹף הָרִי נִפְתָּלִי.

מֵעֵט אַחֲרֵי הַכְּנִיסָה לְכַפֵּר גִּלְעָדִי עֲלִיתִי עַל דֶּרֶךְ הַמּוֹבִילָה אוֹתִי אֶל חֵיק הַטֶּבַע
הַמְּקוֹמִי. כֹּאֵן הִרְגַּשְׁתִּי שִׁישׁ לִי מִמַּשׁ שִׁיחָה עִם הַטֶּבַע.
מִסְבִּיבֵי עֲצִים, שִׁיחִים, צִמְחֵי קֶרֶקַע וְעוֹד. עֲדִיֵּין רוֹאִים אֶת שְׁאֲרֵיּוֹת הַשְּׁרִיפּוֹת
שֶׁהַתְּחוּלָלוּ כֹּאֵן בְּעִזְרָתָם הָאֲדִיבָה שֶׁל שְׁכִנֵּינוּ מִלְּבָנוֹן.

הַשִּׁיחָה שֶׁהַתְּרַחֲשָׁה בְּאוֹתָהּ דֶּרֶךְ, כֵּךְ הַתְּרַחֲשָׁה:

אֲנִי: "וּוֹאוֹ אִיזָה עֲצִים! אִיזָה יֶרֶק! אִיזָה יוֹפִי וְהַשִּׁיחִים יֶרֶקִים כֹּאִילוֹ דְּבַר לֹא
אִירַע וְהַפְּרָחִים?... חוּץ מִ-וּוֹאוֹ! מַה אֲפֹשֶׁר עוֹד לֹמַר?"

הָעֲצִים עוֹנִים לִי: "כֵּן אֲנַחְנוּ צוֹמְחִים מְדִי שְׁנָה דוּוֹקָא בְּעוֹנָה זֹה. טְרוֹם אֲבִיב,
אַתָּם, (בְּנֵי הָאָדָם), קוֹרְאִים לָהּ, וְאֲכֵן כֹּזוֹ הִיא."

אֲנִי: "וְהַשְּׁרִיפּוֹת לֹא פִּגְעוּ בָכֶם?"

הָעֲצִים: "פִּגְעוּ גַּם פִּגְעוּ, אֲךָ אֲנִי מֵאֲמִינִים שֶׁמוּטָב לְהוֹדוֹת עַל מַה שִׁישׁ מֵאֲשֶׁר
לְבָכוֹת עַל מַה שֶׁאֵינִי. הָרִי בָּכִי לֹא יַעֲזוֹר לָנוּ. לְעוֹמֶת זֹאת יֵשׁ בָּנוּ כּוֹחַ לַצְמוּחָ, וּמִדּוּעַ
שֶׁלֹּא נִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכַח זֶה בְּמִקּוֹם לְבָכוֹת?"

אֲנִי: "תּוֹדָה תּוֹדָה, אַתָּם מוֹרִים מְצוּיִינִים וְלָנוּ כְּדֹאִי מְאוֹד לְלִמּוּד מִכֶּם."

אֲנִי מִמַּשִּׁיךְ בְּדֶרֶכִּי וְשׁוֹמֵעַ שִׁירָה מְרִנִּינָה שֶׁל רִקְפוֹת.

אֲנִי: "שְׁלוֹם רִקְפוֹת יִקְרוּת. כְּמָה טוֹב לְרֹאאוֹת אֶתְכֶן, וְגַם שְׁמִיחּוֹת בְּמִיּוֹחַד כְּנִרְאָה."

הָרִקְפוֹת: "כֵּן, כֵּן, זֶה עוֹנָה שֶׁל צִמְיָחָה עַל אֶף כָּל הַקִּשְׁיִים מִסְבִּיב."

(הַמִּשְׁךְ...)

אני: "כן, העצים פרשו לפני את אמונתם על כך שיש להודות על מה שיש ולא לבכות על מה שאין".

הרקפות: "אנחנו עם העצים והשיחים לגמרי על מלא מלא בעניין זה!"
אני: "לא רק שאתן והעצים יפים כל כך, גם חכמים במיוחד".
הרקפות: "כן, כדאי לכם ללמוד בעניין זה וגם אתם תצמחו על אף כל הקשיים".

העצים: "זכור! מה שהיה היה,

מה שיהיה עדיין לא כאן.

כדאי להתרכז בהווה".

"כמה נכון", **אני חושב לעצמי,**

"אין על הטבע!"

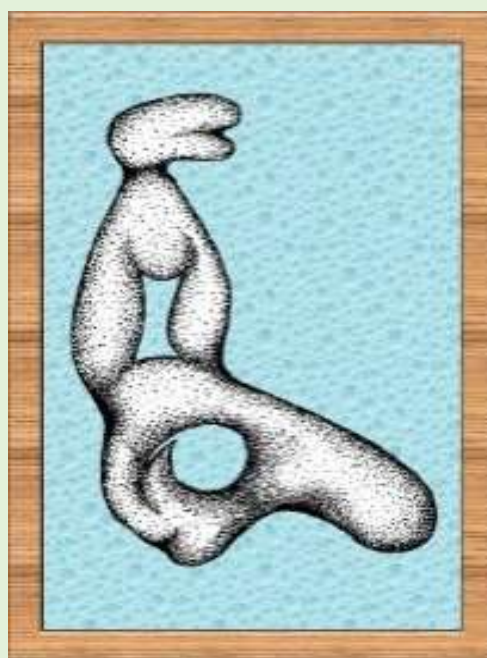
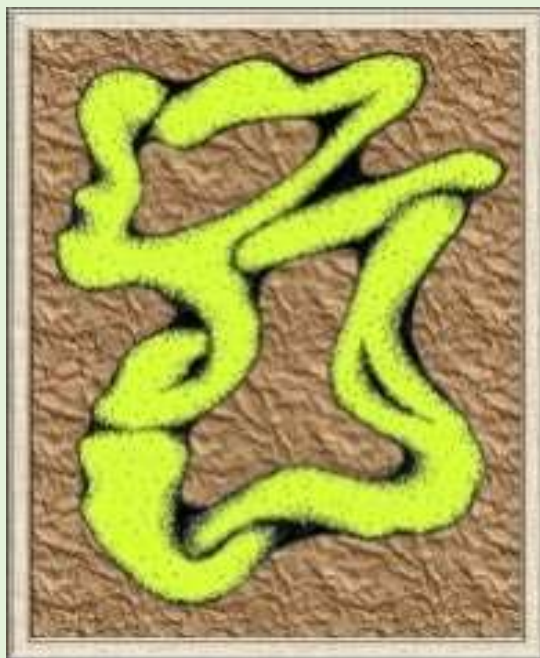
כך נחזיר גם את הגליל לתפארתו"

ואני מוריד את שעון היד שלי ומביט בו...

"איך הם יודעים את כל זה? מדהים!"

להבנתי את העצים והפרחים, מסתבר שהחיים שלנו בנויים מנקודות רבות של "עכשיו".

כל רגע כזה הוא הקובע את תמונת חיינו. זאת על רקע של נפשנו באותם רגעים, רקע של שמחה, כעס, דיכאון, או תקווה. אלה נותנים את הרקע לתמונת חיינו, תמונה הבנויה מכל אותן נקודות "עכשיו" שעברנו.

ולכל המפקפקים בסיפור החיים שלי/שלנו אוכל לומר רק זאת:

"למה לקלקל סיפור טוב עם עובדות?"